Printed in U. S. A.

SKANDINAVISK

Sång I W W Bok

UPPLYSNING

ORGANISATION FRIHET

Utgiven Av
Skandinaviska Propaganda
Gruppen Av., Seattle, Wash.

I. W. W:s principförklaring

Arbetarklassen och arbetsgivarklassen hava ingenting gemensamt. Det kan icke bliva fred så länge miljoner av det arbetande folket leva i nöd och umbäranden och de få som utgöra överklassen ha allt detta livets goda.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organisera sig såsom en klass, taga jorden och produktionsmaskineriet i besittning och avskaffa lönesystemet.

Vi finna att centraliseringen av ledningen över industrierna på allt färre händer gör det omöjligt för yrkesförbunden att mäta sig med arbetsgivarklassens alltjämt växande makt. Yrkesförbunden åstadkomma ett tillstånd som gör att den ena arbetargruppen kommer i konflikt med den andra arbetargruppen inom samma industri, varigenom de nedgöra varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesförbunden arbetsgivarklassen att vilseleda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetsgivarna.

Dessa förhållanden kunna förändras och arbetarklassens intressen upprätthållas endast genom en organisation så formad, att alla dess medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedlägga arbetet närhälst en strejk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom görande en oförrätt mot en till en oförrätt mot alla.

I stället för det konservativa valspråket: "En god daglön för ett gott dagsverke," måste vi på vår fana skriva det revolutionära mottot: "Ned med lönesystemet!"

Det är arbetarklassens historiska uppgift att avskaffa kapitalismen. Produktionsarmén måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen, när kapitalismen är avskaffad. Genom att organisera oss industriellt uppbygga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.

Printed in U. S. A.

SKANDINAVISK

Sång I W W Bok

UPPLYSNING

ORGANISATION FRIHET

Utgiven Av
Skandinaviska Propaganda
Gruppen Av., Seattle, Wash.

REGISTER

Norske or Danske Sange

Internationalen.

Upp trälar, uti alla stater,
Som hungern bojor lagt uppå!
Det dånar uti rättens krater,
Snart skall utbrottets timme slå.
Störtas skall det gamla snart i gruset
Slav stig upp för att slå dig fri!
Från mörkret stiga vi mot ljuset,
Från intet allt vi vilja bli.

:,: Upp till kamp emot kvalen!
Sista striden det är,
Ty internationalen
Åt alla lycka bär. :,:

I höjden räddarn ej vi hälsa,
Ej gudar, furstar stå oss bi.
Nej, själva vilja vi oss frälsa,
Och samfälld skall vår räddning bli.
För att kräva ut det stulna, bröder,
Och för att slita andens band,
Vi smida medan järnet glöder
Med senig arm och kraftig hand.

I sin förgudning avskyvärda,
Månn guldets kungar nånsin haft
Ett annat mål än att bli närda
Av proletärens arbetskraft?
Vad han skapat under nöd och vaka
Utav tjuvarna rånat är.
När folket kräver det tillbaka,
Sin egen rätt de blott begär.

Båd stat och lagar oss förtrycka.
Vi under skatter digna ner!
Den rike inga plikter trycka,
Den arme ingen rätt man ger.
Länge nog som myndlingar vi böjt oss;
Jämlikheten skall nu bli lag.
Med plikterna vi hittills nöjt oss,
Nu taga vi vår rätt en dag.

Regeringarna oss förtrycka,
Slå ned tyrannerna, giv fred.
Med värnpliktsstrejk vi skola rycka,
Just deras bästa vapen ned.
Komma mot oss sen, I kannibaler?
Stå vi alla såsom en,
Och deras morska generaler
Skall kulorna snart få igen.

Arbetare, i stad, på landet,
En gång skall jorden bliva vår!
När fast vi knyta brodersbandet,
Då lättingen ej råda får.
Många rovdjur på vårt blod sig mätta;
Men när vi nu till vårt försvar
En dag en gräns för dessa sätta,
Skall solen stråla lika klar.

(Övers. av H. M-r efter E. Pottier.)

Marseljäsen.

Framåt, I barn av fosterlandet,
Vår äras morgon lyser klar!
Emot oss fräckt förtryckarbandet,
:,:Djärvs höja sina blodsstandar.:,:
Vårt öra re'n från fjärran lystrar
Till soldateskens hemska larm,
Som smyger skonlöst vid vår barm
Att strypa mödrar viv och systrar!

Giv akt, medborgare!
Slut leden rot vid rot!
Framåt, framåt, om orent blod
Än forsar vid vår fot!

Vad vill då denna hord av trälar,
Som piskas våra led emot?
Tror man sig kuva fria själar
:,:Med fängsel och med fjättrars hot?:,:
Mitt folk! I forna dar de brände
På krökta ryggar skymfens sår
Nu ingen tvinga oss förmår
I träldom åter och elände.

Vad? Skola främlingar befalla
Och våra hygder stifta lag?
Och våra unga krafter falla
:,:För fala soldenärers slag?:,:
O, gud! Om trälar skola böja
Vår nacke under okets tvång!
Och nidingar ännu en gång
Till våra härskare sig höja!

Ve er, tyranner! Ve och bäva!
Med fasa ser er an en värld!
Ve er, menedare! Där sväva
:,:I rymden redan domsens svärd:,:
Ett folk i vapen står mot eder,
Och stupar i sitt blod en man,
Strax föder jorden då en ann
Och jämna tätna våra leder.

Dock, skona denna arma skara,
Som ej sitt ödes skam förstått.
Låt högsint glömska straffet vara,
:,:Som drabbar legohjonens brott!:,:
Men slå till jorden utan skoning
De blodsmän som dem driva fram,
Som skända, sölande i skam,
Sin egen moders hälga boning.

O kärlek du til fosterjorden.
Sänk dina flammor i vår barm!
Kom frihet, segerängel vorden,
:,:Och led oss du i stridens larm!:,:
Inför all världen så vi bära
Ett vittnesbörd om samlad makt:
Och ovän vi till fota lagt,
Ser döende triumfens ära.

(Efter Rouget de l'Isle av E. Fredin.)

Tiggarens fosterland.

Vårt hemland, det är våra trasor,
Vårt hemland, vår tiggarekost.
Blott sommaren tänder oss brasor,
Vårt hemland är dimma och frost.
Vårt hemland är stenhårda marken,
Vårt hemland är trug och förakt,
Vårt hemland är knuffen och sparken
Av envar, som har lust och har makt.

"Vårt hemland, vårt land är i fara,
Till vapen att värna vårt land!"
Det är rikemans fosterland bara,
Som kan fresta en rövares hand.
Låt de rika för mat och för brasor,
För kläder, för njutningar slåss —
Vårt hemland, det är våra trasor,
Vårt hemland tar lugen från oss.

"Förrädare, skälmar I ären,
Som ej ömken ert land i dess nöd!"
Drag i fält, ni vid rikemanshären,
Vårt hemland är tiggarebröd:
Drag i fält, ni som diat av spenar,
Edert land är en kelande mor —
Vårt hemland har närt oss med stenar,
Vårt hemland har smekt oss med klor.

Drag i fält ni, när trummorna rulla,
Och när fanorna braska sin ståt —
Drag i fält: ni ha ränslarna fulla,
Och befordran skall följa er stråt.

Drag i fält, ni, som valt edra fäder,
Ni som ärva en rikemansbörs;
Drag i fält, ni, i nysydda kläder
Och försvara ert land, om ni törs!

Drag i fält — när ni vunnit bataljen,
Skall ni mötas med blommor och tal,
Och den tappraste höstar medaljen,
Och en greve blir nämnd general.
Och freden ger ära och byten
Och ämne för dikt och för dröm —
Ja, freden belönar rekryten
Med trähen och tidningsberöm.

Drag i fält — när ni tappade slaget,
När ni komma som hemlandets skam,
Då kamrater av tiggare-laget,
Då är tiden att våga sig fram.
De ha flyktat för slagfältets fasor,
De ha svikit sin kelande mor:
Vårt hemland, det är våra trasor,
Det skall värnas med händer och klor.

Till vapen, I tiggarkamrater,
För luften, för hånet vi slåss!
Vi äro som födda soldater,
Ty intet förloras med oss.
Vi tarva ej valthornets toner
Och trummans förledarelåt —
Vi föddes till mat för kanoner
Och dö utan liktal och ståt.
Till vapen, försvaren vårt rike,
Kamrater vid traskompani't —

Än sen, om man dör i ett dike,
Man var nära att ta batteri't!
När kanonerna upphört att dundra
Och karteschen att plöja upp sand,
Skall man hitta de trasige hundra,
Som försvarat sitt fädernesland.

K. G. Ossian-Nilson.

Jätten

Arbetet är mitt namn; jag är den starka jätte
Vars saga än ej läljts, vars kraft än ingen mätte;
Min styrka större blir för varje dag som går,
Och ej jag åldras kan av dagar eller år.

Jag bryter stenig mark, och nysvedd teg jag röjer,
Jag giver åkern ans, och vida fälten plöjer,
Jag svingar liens stål, och samlar ladan full,
I skördeandens tid av mogna skördars guld.

Jag spränger klippan hård så hälleberget skälver,
Jag timrar bondens gård, och tempelvalven välver,
Jag bygger härskarns slott med hög och stolt fasad,
Med högvälvd gylld kupol och pelarkolonnad.

Jag murar tempelvägg, jag altarrunden höjer,
Och smäcker spiras spets mot blåa rymden höjer;
Och ner i jordens djup på forskningsfärd jag går,
Och gräver gruvans schakt, där evigt mörker rår,

Jag ner i jordens sköt, ned i dess djup mig tvingar,
Och ur dess dystra schakt dess dolda skatter bringar;
Jag smälter gruvans malm uppå plutoniskt bål,
Och smider spett och plog och svärd av härdat stål.

Jag byggt de jätteskepp som över haven ila,
Emellan land och land, förutan ro och vila.,
Och förer dem framåt på än ej stakad ban,
På stiglös villsam stråt på skummig ocean.

Var ånghäst jag ock byggt; långt snabbare än hinden
De ila fram likt moln som famnats utav vinden,
De frusta gnistors glöd, då hän mot fjärran mål,
De fly likt skjuten pil, på glatta skenors stål.

Varhälst en väldig flod sin jättefåra plöjer,
Högt över böljesvall, jag broars hågar böjer,
Och utav järn och stål jag väver med min hand,
En jättespindelväv emellan strand och strand.

Jag tager forsens kraft och bopar den tillsamman,
Och skapar därav ljus så klart som morgonflamman,
Det glöder när jag vill, min vilja är dess lag,
Då mörk och kolsvart natt sig ter likt solljus dag.

Jag svingar yxans stål och skogens jättar falla,
Bland trädens pelarrad hörs huggens ekon skalla,
Då djupt de sänka sig i ekens hårda stam,
Där stark som AsaThor jag härjande går fram.

Där sågars ramar slå, och cirkelklingor fräsa,
Där kedjors rassel hörs, och ångcylindrar väsa,

Dit, skogens jätteträd som strån jag förer fram,
Och där vid klingors vin klyvs furans stolta stam.

Och med titanisk kraft jag trotsar tusen hinder,
Jag borrar bergets bas; jag haven samman binder.
Jag störtar ned den mur och vräker bort den vall,
Som i miljoner år skiljt deras böljors svall.

Vid stränderna av Rhen, och ner i solig söder,
Jag prässar druvans saft som i pokalen glöder.
Och uti varje land och zon min konst är spord,
Att reda läcker rätt för rikemannens bord.

För lyckans sköte barn, för furstar och magnater,
För firad adlig dam, för Lord, med stolta later
Jag efter pärlor går i havets kamrar ned,
Och fogar länk vid länk av kostbar gyllenked.

Min vana hand det är som fållar purpurbrämet,
Som sömmar silkesdräkt, och formar diademet,
Själv jag i trasor går, ilkväl om jag ej fanns,
Var vore furstars prål och kungars prakt och glans?

Och smidde jag ej svärd, och göt ej jag kanoner,
En harulek vore då blott furstars kiv om troner,
Om en Napoleon, en Moltke, ej en rad
Då hade tecknats ned i pränt på hävdens blad.

Dock mycket som jag gjort, jag ville evigt glömma,
Och utav blygd därför mitt sorgsna anlet gömma.
Jag vill nu ropa ut, i sorgfyllt ångestskri:
Jag städse korsfäst dem som sökt mig sätta fri!

Jag frihetshjältar sett i lågor dö på bålen,
Sett sanningskämpens lön har blivit spö vid pålen;
Dock ej min fara sett, blott städse lugnt och tryggt,
Jag smitt var bilas stål och varje kors jag byggt.

Dock frihetshjältars rop till sist mig lyckats väcka;
Och nu jag vaken trår att mina bojor bräcka;
Mig ingen söker nu i nya bojor slå,
Jag skulle slita dem som fjättrar utav strå.

Väl är jag än ej fri, än tunga bojor trycka;
Ur seklers slaveri, jag vill dock fri mig rycka,
Och mina fjättrar nu jag slita skall som blår,
Jag vill, jag SKALL bli fri, jag frihet trår.

C. Sahlin.

Vår fana röd till färgen.

Jag vet en fana röd till färgen,
Som har så djupt tilltalat mig,
Som bäres högt för mig och dig,
Som stormar trotsas utav bergen.
Idén hon gav symbolisk form,
Står trygg i var politisk storm,
Vår fana röd till färgen.

O, hon är högröd som skarlakan,
Hon svajar icke från palats,
Men ringe männer ta sin plats
Kring henne, och med barn och makan

De alla in i kretsen gå,
Som känt sin plikt att slutna stå
Kring fanan röd till färgen.

Fäll proletär, ej modet, tåren,
Fastän din stig är törnefull,
Ty när som orätt lagts i mull,
Skall lyckans balsam läka såren.
Då skall ej finnas stora, små —
Ett broderskap skall bildas då
Kring fanan röd till färgen.

Sök aldrig herrskapsgunst att fånga,
Den ger oss säkert ingenting —
Nej, vidgen ut vår slutna ring,
Att vi bli många, många, många!
Av allt vad livet bjuda må,
Vi kärast hålla må ändå
Vår fana röd till färgen.

Ett skri skär genom ben och märgen,
Ett nödrop, våra bröders skri!
Skall vi då stå likgöjda, vi?
Nej, upp kamrater, svärjen, svärjen
Vid allt som för oss heligt är,
Att in i döden hålla kär
Vår fana röd till färgen!

Pehr Lindahl.

Till ungdomen.

Du unga, du friska, du modiga trupp,
Som djärvt mot förtryck upptagit striden.
Jag hälsar dig seklets förtröstan och hopp,
Du stolta segrar vinna skall för friden.

Du yrs ej av minnen från råhetens dar,
Då våldet var härskare på jorden.
Jag vet du skall kämpa mot våld som är kvar,
Och frid och lycka sprida över jorden.

Ungdomsmarsch.

Vårt fädernesland är den vidsträckta jord,
Ej gränser det har uti syd eller nord,
Det sträcker sig kring alla länders rund:
Vårt folk är de enade folkens förbund.
Vi sleto hårt i herrars tjänst mång hundrade år;
Vi lystrade till prästens ord som lydiga får.
Vi mördade bröder som kungen befallt,
Och fordom som nu man bestal oss på allt.
Men nu storma vi fram i oräkneligt tal.
Hör vår sång hur den ekar kring skog och kring dal.

Fram till storms, fram till storms, mot allt gammalt
och dumt,
Och lys upp där förut det var mörker och skumt.
Men komma vi alla vi fattiga små
Så kan rövarnas makt icke längre bestå.
Vi räcka varandra en broderlig hand,
Arbetare alla i stad och på land.
Vi jubla ut vår segersång med frimodigt hopp;

Vi veta, att intet mer kan häjda vårt lopp.
Vi fylka oss tätt under stridsfanan röd,
Det gäller en kamp uppå liv eller död.
Ja, så storma vi fram i oräkneligt tal;
Hör vår sång, hur den ekar kring skog och kring dal,
Fram till storms, fram till storms, mot allt gammalt
och dumt,
Och lys upp där förut det var mörker och skumt.

("Nemo.")

Löneslaven.

(Mel.: "Red Wnig.")

Proletärens lott är svår,
Han ständigt lida får,
Men tycks ej se sin fiende,
Utsugarna de mäktige.
Arbetaren fattig är,
Förbliver alltid där
Så länge han ej själv går fram
Att ta sin goda rätt.
Skall vi slavar förbli och ständigt lida,
Och tåligt bida?
Nej, upp att strida!
Denna jord med rätt tillhör oss trälar,
Ej dem som krälar
I överflöd.

Våra herrar äro få,
Dock ha de allt ändå,
Men samlens tätt, kräv ut vår rätt
Och handling bakom ordet sätt.

Ej kompromissas kan,
Slut leden man vid man.
Se, segerviss mot friheten
Vår klass nu stormar an.
Skall vi slavar förbli, etc.

Proletärer, förenen er
Kring frihetens banér,
Att slå er fri från slaveri
Och kapitalistiskt tyranni.
Vår strid ej förgäves är,
En härlig jord finns här
Och den är vår, om blott vi står
Industriellt förenade.
Skall vi slavar förbli, etc.

Framåt på ljusets bana.

Framåt, framåt på ljusets bana,
Du unga, friska kämpahär!
Re'n svajar högt Verdandis fana
:,: Och dygdens genius henne bär. :,:
För sannt och gott och skönt vi strida.
Vi mot förtrycket dra vårt svärd,
Och sannings eld i nattlig värld
Ibland vårt folk vi skola sprida.
Framåt på ljusets väg.
Du friska kämpahär!
Framåt, framåt!
Håll troget ut!
Vi seger få till slut.

En hund är den . . .

En hund är den, som för en herre sänker
i ödmjuk vördnad djupt sitt huvud ner,
en träl är den, som för de höge bugar
som åt de rike slavens offer ger.

Vi äro hundar ej, ej häller trälar
vi fordra rätt åt **alla** uppå jord;
vi fordra tankens rätt åt fria själar
och lika rätt vid mänsklighetens bord.

Du mödans son, för ingen böj din panna
ty ingen äger större rätt än du!
Det maktens ok, som på din nacke vilar
med enad kraft vi bryta ska' itu.

Den rätt vi vilja och vi måste have
den gives ej, vi måste taga den!
Framåt, I stridsmän, rusten er till kampen
för jämlikheten, för befrielsen!

John Henry Mackay.

Josef Hillström.

Han föll för de mördande kulornas stål
I kampen mot våldet till slut.
De mäktiga vunno sin seger, sitt mål,
Som ofta och alltid förut.
Om liv eller frihet han tiggde dem ej,
Han fordrade rättvisa blott,
Och svaret var domarens stenhårda nej
Och bössornas dödande skott.

Den tystnat den stämma, som manande ljöd
I livsvarm och segerrik tro.
Det hjärta, som klappat i brinnande glöd,
Har stelnat i dödskylans ro.
Dock minnet skall leva i kommande tid
Hans sång, fast vi sångaren mist
Skall följa vår fana i sekellång strid
Till lycka och seger till sist.

Och vinden med frihetens budskap en gång
Skall susa kring länder och hav
Och sjunga sin mäktiga, jublande sång
För blommor och gräs på hans grav.
Den morgonsol varom han diktat och drömt
Skall säkert med löften och hopp
Ur skuggor och tårar som strålglansen gömt
För kommande släkten gå opp.

Signe Aurell.

Luffaren.

Av Joseph Hillström.
Mel.: Tramp, Tramp, Tramp, keep on a tramping.

Om ni nu blott lyssnar till,
Jag för er berätta vill,
Om en fattig fan, som luffa' och var "bum".
Han var ingen lättjans träl,
Sökte job i ve och väl,
Men fick alltid samma svar, där in han kom.

Kör:

Gå, gå, gå, försök ej stanna.
Här är ingenting för dej!
Akta dej igen kom in,
Ty då burar jag dej in,
Ut på luffen, sådant passar säkrast dej.

Gata upp och ned han drar,
Tills att foten lyser bar,
I ett kök han ser en käring laga mat.
Och han hälsar blygt och ber:
"Låt mej hugga ved åt er."
Men hon svarar endast argt och desperat:

Kör:

På en skylt så läser han:
"Kom till Jesus, arbetsman."
Då han tänker: "Här får jag nog jobb ändå."
Och han ber till gud och hin
Tills hans knän är utan skinn,
Men vid middagstiden ropar prästen så:

Kör:

Se'n i gatan möter han
Stadens "snut," en viktig man,
Som nu frågar, hur han vågat sig ditin.
"Kom med mej till domarn opp!"
Denne svarar endast "Stopp!
Busar ha ej pängar, låt dem dra för hin."

Kör:

Ändtligt kom den stora dag,
Då han dog, jag tror av slag,
Och han trodde, himlen var hans hem till slut.
När han efter stort besvär
Hinner porten, S:te Per
Slänger den i lås och ropar högt: "Vet hut!"
Kör:

Övers. av Gösta Brown.

Stridsmarsch.

Mel.: Arbetets söner.

Upp proletärer! Nöden besvär er
upp att för friheten nu slå ett slag.
Upp för att kämpa och snart nog tillämpa
människorättens likställighetslag.
Upp för att kämpa för frihet och bröd,
lika för alla i lust och i nöd.
Framåt vi tåga med svajande fanor,
färgade röda i tider som flytt.
Frihetens färger ha åldriga anor,
leda oss skall de i striden på nytt.

Ingen får vika, ingen får svika,
Ingen får taga tillbaka ett steg.
Kolonner vi forma, framåt vi storma,
var man är modig och ingen är feg.
Alla tillsammans till storms vi nu gå,
förtryckarnas fästen i spillror vi slå.
Hand uti hand vi varandra nu svära,
tåga så framåt till seger och bröd.
Kommande släkten en gång skola lära,
hur vi stredo i lust och i nöd.

Ingen får vägra; målet skall hägra ,
liksom en fyrbåk i stormande sjö.
Hårda bataljer mot lättjans kanaljer
bjudes oss ännu om våldet skall dö.
Alla tillsammans vi nu storma fram,
tyrannernas välde skall komma på skam.
Fylke vid fylke och fana vid fana
tåga vi framåt nu led efter led.
Kommande släkten en gång skola ana
måttet av kampen som en gång vi stred.

Liksom en hägring, full utav fägring
svävar nu målet för allas vår blick.
För att det vinna, en gång det hinna,
alla en dag uti striden vi gick.
Alla tillsamman vi gingo i strid,
för att frammana en nyare tid.
Skuldra vid skuldra och sida vid sida,
tåga vi framåt nu led efter led.
Kommande släkten kring världen vida,
ärva skall arvet för vilket vi stred.

Arbetsmannen.

Mel.: "Ur Andreas Hofer."

Vem skaffar guld i dagen?
Vem odlar säd och vin?
Vem väver duk av siden,
Som gör den rike fin?
Vem skaffar åt den rike bröd,
Men lever själv i bitter nöd?
:,: Jo, det gör arbetsmannen
Av proletariat'! :,:

Vem trälar hela dagen
Och sliter ut sin kraft,
Åt andra skaffar skatter,
Bekvämlighet och prakt?
Vem driver världens hjul så lätt
Fast själv han äger ingen rätt?
   :,: Jo, det gör arbetsmannen
   Av proletariat'! :,:

Som fosterlandets söner
Vi äga ingen rätt,
Till föda åt kanoner
Vi skickas rätt och slätt,
Man ser här folkförräderi't:
Det lekes med vårt blod med flit.
   :,: Nej upp, I arbetsmänner
   Av proletariat'! :,:

Och svärjen trohetseden
I krets kring fanan röd.
Att såsom hjältar kämpa
För frihet och för bröd.
Vår fana fladdrar stolt och röd —
Framåt till seger eller död!
   :,: Vak upp, I arbetsmänner
   Av proletariat'! :,:

Vi hava kraft i armen!
Om eniga vi bli,
Så skola vi snart störta
En styv bourgeoisi.

På spillrorna av dennas fall
Ett rike fritt se'n byggas skall.
:,: Vak upp, I arbetsmänner
Av proletariat'! :,:

Snart morgonrodna'n breder
Sin glans vid nordens strand,
Och segerfanan bäres
Av kraftig arbetshand.
Då vinner slaven högsta pris,
Och jorden blir ett paradis.
:,: Då segrar arbetsmannen
Av proletariat'! :,:

Fästmarsch.

Hör sången dess mäktiga toner
Från Alpernas fot högt i nord.
Ej finnes ett land eller zoner
Där ej det bevingade ord
Om rätt för de fattiga talar
Det dånar kring berg och kring dalar
Kring Sveriges sköna skogbeklädda kust
Vi lyssna till dess allvarsfulla röst.

De mäktiga hålla oss bundna
I fattigdom, ringhet och nöd;
Men högt vi förtryckarna förkunna
Vad sanning och rättvisa bjöd.
Upp trälar av alla nationer,
Till storms mot de stolta patroner
Vi störta fram mot altare och tron.
Vår lösen är: Social revolution.

Arbetets söner!

Arbetets söner, sluten er alla,
Till våra bröder i syd och i nord!
Hören I ej huru mäktigt de skalla
Ut över världen befrielsens ord.
Ur den förnedrande träldomens grift,
Upp till en hedrande, ädel bedrift.
Oket med påskriften: Bed och försaka!
Länge oss nedtryckt i mörker och nöd.
Människovärdet vi fordra tillbaka.
Kämpa för rättvisa, frihet och bröd!

Icke naturen bårdhändt har dragit
Gränser som skilja fattig och rik.
Hjärtlöst har makten under sig slagit.
Alla dess håvor, rovdjuret lik.
Mot den förödande guldkalvens stod,
Kämpen med glödande känslor och mod!
Käckt mot förtrycket ett värn vi oss dana.
Stridsropet genom nationerna går
Sluten er under vår enighets fana,
Fällen ej modet och segern är vår.

Pehr Lindahl.

Vårt land.

Inte(r)nationellt Proletärkväde,

Vårt land, vårt land, vårt fosterland
Finns överallt på jord.
Där solen högblå himmelns brand,
Omstrålar dal och berg och strand,
Befruktar liv från syd till nord.
Hell dig vår moder jord!

Vårt land är rikt och skall så bli:
Det gyllne skördar bär,
Och var sekund som går förbi.
Dess friska luft inandas vi,
Som livets flamma föder, när —
Ett härligt land det är.

Vi älska solens ström av ljus
Och liten fågels sång,
Men hata orgeltoners brus
Och mörkrets lögn i "herrens hus,"
Där hycklad andakt, sionssång
Oss upprört mången gång.

Kring jorden rustas nu till strid,
Ty, se, vårt land man tog.
Var vän utav den nya tid
Skall bjuda våldets spets därvid.
De bojor, vari man oss slog,
De skola krossas nog.

Vem täljer proletärers tal,
När de med manligt mod,
Utledsnade på livets kval
Stå upp att ta den jord man stal,
Om också guldklätt övermod
Då kräver deras blod?

Vems var det blod, som ständigt flöt
Till krönt bandits försvar?
I krigstrumpeten högt man tjöt
Och mänskor slaktades som nöt,
Men kejsarn, kungen lagern skar —
Skönt "fosterlandsförsvar"!

De store leva ljuvt och gott,
Ty allt är dem beskärt,
Men tragisk är arbetarns lott,
Åt honom ben man kastar blott
Att gnaga. Är väl sådant värt
Att hålla rätt och kärt?

Arbetets man skall ta sitt land,
Som nu dagdrivarns är,
Och stål skall blixtra i hans hand,
Och han skall lägga an en brand,
Som tyranni och våld förtär,
Om annan hjälp ej är.

Sök lura oss med himlens glans —
Den gubben skall ej gå!
En himmel aldrig, aldrig fanns,
En belzebub med horn och svans,
En svavelsjö med lågor blå —
Blott fånar tro därpå!

I detta tusen bovars land
Vi slott och kyrkor byggt,
Men riva ned dem kan den hand,
Som reste dem mot himlens rand.
Slikt tal nog anses otäckt, styggt,
Men det kan sägas tryggt.

Som blomman spirar ur sin knopp,
Så även skall en gång
Bli verklighet utav vårt hopp:
Med ljus och glans vår sol går opp.
Vår lyckas sköna soluppgång,
Den hälsa vi med sång.

Pehr Lindahl.

Prästen

Vem beder oss försaka
allt gott som livet bjöd,
Men låter sig väl smaka
av allsköns överflöd?
Vem lever själv i sus och dus
men varnar oss att ta ett rus?
  Jo, det gör kristne prästen,
  en "herrens tjänare."

Vem dömer oss att plågas
i svavelglödens famn,
om ej vi fromma hedja
i Jesu Kristi namn?
Vem prisar nöd och fattigdom,
men trivs så väl i rikedom?
  Jo, det gör kristne prästen,
  en "herrens tjänare."

Vem messar hyllningssånger
till kungars lov och pris?
Vem beder oss att kröka
vår rygg för maktens ris?
Vem talar varmt om jämlikhet
men tåler lugnt all olikhet?
  Jo, det gör kristne prästen,
  en "herrens tjänare."

Vem är se'n fordomtima
ett mörkrets sändebud?
Vem vill försöka kväva
varenda sanningsljud?

Vem rider spärr mot allting nytt
och svärmar för den tid som flytt?
  Jo, det gör kristne prästen,
  en "herrens tjänare."

Vem smidde starka bojor
åt den som frihet bjöd?
Vem vigde sanningskämpen
till bålets kättardöd?
Vem stod som vilddjur jämt på lur
att döda varje sann kultur?
  Jo, det gör kristne prästen,
  en "herrens tjänare."

Vem har i sekler narrat
sitt folk med paradis?
Vem har var fördom ammat
och dumheten gett pris?
Vem har med hot om avgrundskval
gjort dårar utav tusental?
  Jo, det gör kristne prästen,
  en "herrens tjänare."

N. W.

Fansång.

Vad är det som svajar för vinden så käckt
Och samlar de undertryckta skaror?
Jo, det är den fana, varunder vår släkt
Skall segrande gå genom alla faror.

Hon är en symbol av den stigande sol,
Och kärlekens brodersmål hon talar.
Mångdubblad hon plantas från pol och till pol
Och vinkar oss från höjder och från dalar.

Tyrannerna bäva, när fanan de se.
Sig rusta till kamp på alla platser!
Friskt mod blott, kamrater, och snart nog kanske
Hon trona skall på deras palatser!

Mot målet med fanan i spetsen vi gå,
Den internationella, den röda. —
Om någon går under i kampen också
Hon följa skall till graven sina döda.

H. M—r.

Stridssång.

(Mel.: Tramp, tramp.)

Upp till strid för sanning, rätt
Och för frigjorda män'skoätt;
Att envar ifrån allt förtryck må bli fri.
Det är målet för vår id,
För vår kamp och hårda strid
Mot all överhet och lögn, bedrägeri.

Kör:

När vi tåga fram i striden
Mot förtryck och tyranni,
Skall vi alla såsom en,
Hand i hand mot fienden
Storma fram och slå oss fri från slaveri.

På en väg som stenig är,
Vi på livets börda bär
Uti fattigdom och nöd vi träla få:
Liksom djur vi drivas fram.
Men det är vår egen skam
Om alltjämt vi nöjda uti träldom gå.

Kör:

Proletär som än är ung,
Varför vandrar du så lugn?
Ser du ej den fara som nu hotar dig?
Res dig upp i raseri
Mot förtryck och tyranni!
Frihet, glädje, fröjd blir lönen för din strid.
Kör:

J. A. J—n.

Ungdomsmarsch.

(Mel.: "Engelbrektsmarschen.")

Fram i arbetets här och fram i ungdomens led
Under röda standar, om ditt hjärta där är med:
Vill du känna dig ung, och vill du kämpa dig fri,
Se här är frihetens skara, och de unga äro vi;
Där i sång vi gå fram, och där vi storma fram i strid,
För den ärliges id skall gry en ljusare tid:
Vi gå fram som en vår, då alla bojor brista loss,
Vi ha sol, vi ha sång, vi ha segertro med oss.

Vi gå fram, fram i kamp för allas frihet och rätt,
Och vad tungt är för en, blir för mångas skuldra lätt,
Ty, står orättens borg än som ett berg på sin grund,
Vi sätta hävstången till och bryta ned den i förbund.
Den skall ned, ned i grus, och över fogdeborgar grå
Skola plogarna gå och skola stugorna stå:
Den skall ned, ned i kamp, och när vi redeliga stritt,
Då är friheten vår. då är Sveavälde fritt.

Vi gå fram för vårt folk och för vårt fädernesland
Till att lösa dess garn och förtryckets tunga band,
Till att tända dess ljus, att det ser sanningen klar,

Och till att värna dess liv mot både fogde och barbar.
Denna jord, den är vår, där andra breda sig förnöjt,
Denna jord, som vi röjt, som vi byggt, som vi plöjt;
Fram till strid för vår rätt, så framt vi kallas svenske
män —
Ha de rövat vårt land, vi erövra det igen!

K. G. Ossian-Nilson.

Ditt mänskovärde.

Stå upp du mödans son,
Som lyckan rövats från!
Din mänskorätt man stal,
Då man med fagert tal
I nattens svarta garn dig snärde.
Du arme proletär,
Stå upp! Dig känna lär
Ditt mänskovärde, ditt mänskovärde.

När under okets tvång
Du trälat dagen lång
Och hälgmålstimman slår,
Du kanske hungrig går
Att slumra på ditt hårda gärde.
En mänskligare lott
Du kunde få om blott
Du känna lärde ditt mänskovärde.

Du skulle slippa då
Att se hos dina små
Den tårbegjutna blick,
Som djupt till hjärtat gick,
När bröd förgäves de begärde.

Ja, denna grymma lott
Ej vore din om blott
Du känna lärde ditt mänskovärde.
De rike hånfullt le
Åt dig, när dig de se
Uti din slitna rock,
Och deras lyx ändock
Du skapat, liksom varje värde.
Du gav dem överflöd
Och levde själv i nöd,
Då de förtärde ditt mänskovärde.

O, du till själ och kropp
Utplundrade, stå opp.
Träd in uti vår här
Och bliv en kämpe där!
Vad våra fäder blygt begärde
Man nekade helt fräckt!
Men — kom så gå vi käckt!
Vi trotsa svärdet för mänskovärdet!

Kom, skynda! Kom med fart!
Stormklockan ljuder snart.
Och när vi kämpat ut,
På allt förtryck gjort slut
Och överklassen är sin färde,
Då ha vi äntligt nått
Vårt mål och återfått
Vårt mänskovärde, vårt mänskovärde.

(Lind.)

Världens proletärer vakna

Världens proletärer vaknen,
Krossa bojan, fordra rätt.
All den rikedom I skapen,
Stjäls av parasiters rätt.
Skall du träla under tystnad,
Från din vagga till din grav?
Är det all er ärelystnad,
Att bli god och villig slav?

Kör:
Res upp du sviltens träl i världen,
Och slåss för friheten och härden.
Res upp du slav från hela världen,
I en union grand.
Våra små de skrika efter föda,
Och milljons är från hunger döda.
Vårt mål och motto de oss föra,
Till vårt framtidsland.

Om ni blott en gång vill tänka,
Varje järnvägståg på land,
Och all havens skepp vi länka,
Kan med starka kedjeband.
Uti gruvan och fabriken
Varje hjul, och om ni vill,
Härar utav alla riken
Skall på ert kommand stå still.

Slut er samman arbetsträlar.
Men och kvinnor hand i hand.
Vi skall krossa mammons själar,
Likt en stormflod över land.
Enade vi segern bjuda,
Söndrade vi gå till fall,
Må vårt motto städse ljuda.
All för en och en för all.

Världens proletärer vaknen,
All er makt till värket sätt.
Tag den rikedom I skapen.
Er tillhör den med all rätt.
För bröd och frihet ingen gråter,
När en gång vår arbetshand ,
Den röda fanan svaja låter.
I proletärers framtidsland.

Joe Hill. översatt av C. Nilson

Hållen fästet

Engelska Transportarbetarnaes Strejksang

För frihets sak vi möts i dag.
Och höjer rösten för.
At hand i hand, med unions band.
Vi kämpar eller dör.

Korus

Hållen fästet tills vi kommer
Förenta nu vi står.
Hand i hand vi kämpar framåt.
Segren skall bli vår.

Upp kamrater, se banéren
Fladdrar högt mot skyn.
Hjälpen kommer, när vi önska.
Sjung, kamrater, sjung!

Våra skaror ständigt ökas.
Giv signal till dem.
Med vår union skall vi segra
över fienden.

Villt och länge kampen rasat,
Stridd för älskad sak.
Solidaritet har segrat.
Jubla högt, kamrat.

Översatt av Fritz Andren.

Prästen och slaven

Mel.: Till det härliga land.

Våra präster stå upp titt och tätt.
Lär oss skilja på synd och på rätt
Men begär du ett torrt stycke bröd
De dig svara med trossäker glöd.

Kör:

Du får mat, o kamrat ,
Uti himmelens ljuvliga stat.
Svält förnöjd, i guds höjd
Får du mat på förgyllade fat.

Sedan svältningsarmén får du se
Och de sjunga, de klappa, de be.

Tills de fått allt ditt mynt i sin håv
Då så får du som mat för ditt skrov.

Ja, sen plugstvännorna du ock ser,
Och de skrika och väsnas och ber.
Giv ditt mynt allt till Jesu behag
Han vill stilla din hunger i dag.

Om du kämpar för barn och för viv,
Gör ditt bästa utav detta liv.
Du en syndare är och man spår,
När du dör du till helvete går.

Arbetsmän, sluten er nu till oss.
Hand i hand vi för frihet skall slåss.
När sen världen vi ha, mat och säng.
Utsugarna får denna refräng.

Kör:

Snart, ja snart, får du mat.
När du blir bra till kock, ej till gnat.
Hugg dig ved, var ej lat,
Du får mat uti himmelens stat.

Joe Hill, översatt av Ture Nerman.

Ära

Att skända och mörda och tända i brand,
Att sämre än vilddjur vara,
Att hugga och sticka med domnande hand,
Det kallas att värna sitt fäderneslaud.
Att hemmets torva försvara.

Att blödande styra på främmande kust,
Med mördarevapen i händer,
Att mista sin ungdoms krafter och must,
Det kallas att kämpa med liv och lust,
För hemlandets dyrbara stränder.

När hustruns och barnens manliga stöd
Sänts ut i kulsprutskuren,
När barnen få hungra och gråta för bröd,
När fadern snart finner en smärtfull död,
Det kallas skydda kulturen.

Att föras tillsammans som själslösa djur,
Att mörda och själva mördas,
Jag aldrig kan kalla det själv natur
Och inte förtjänar en mördarkultur,
Att skyddas och älskas och vördas.

När vansinnet blomstrar i fullaste glans,
Och kriget sin gröda ses bärja,
Jag kallar det ära, den högsta som fanns,
Att kasta den mördande blodiga lans,
Och bryta i stycken sin värja.

M. Aredolff.

Norske or Danske Sange

Internationale.

Egen Melodi.

Rejs er, fordømte her paa Jorden
Rejs dig, du Sultens Slave hær!
I Rettens Krater buldrer Torden,
nu er det sidste Udbryd nær.
Bryd kun Fortids møre Mur i Stykker.
Slaveskarer, der er kaldt!
Snart Verdens Grundvold sig forrykker,
fra Intet da vi bliver Alt!
:,: Vaagn til Kamp af Jer Dvale,
til den allersidste Dyst;
— og Internationale
slaar Bro fra Kyst til Kyst. :,:

Ej nogen mægtig Gud og Kejser
og Folkehøvding staar os bi.
Nej, selv til Kampen vi os rejser,
vor Folkeret forlanger vi.
For at knuse Tyvene vi føder,
for at fri vor bundne Aand,
vi puste vil til Essens Gløder,
og smede med en senet Haand.
Vaagn til Kamp o. s. v.

Vi knuges under Stat og Love,
vi flaas af Skatters skarpe Klo.
Og pligtfri kan den Rige sove;

vor Ret kan ingen Steder gro.
Lad os kaste Aaget af vor Nakke!
Lighed fordrer: Pligt for Ret.
Med Pligterne vi tog til Takke,
nu tager vi vor Løn for det.
Vaagn til Kamp o. s. v.

Ved Ofringen til Mammons Ære
har Guldets Konger aldrig haft
et andet Maal end det at tære
paa Proletarens Arbejdskraft.
Denne Bande ved vort Slid og Plage
til en mægtig Rigdom kom,
og naar vi fordrer den tilbage,
forlanger vi vor Ejendom.
Vaagn til Kamp o. s. v.

Arbejdere i Stad, paa Landet,
en Gang skal Verden blive vor.
Den dovne Snylter skal forhandet
forjages fra den rige Jord.
Mange Gribbe paa vort Kød sig mætter,
Lad os jage dem paa Flugt.
Vor Kamp er herlig Tid forjætter,
hvor Solen altid straaler smukt.
Vaagn til Kamp o. s. v.

Ungdomssang.

Mel.: Förste Majdag, Blus og Brande!

Som en Fos i al sin Vælde
styrter skummende afsted,
baner Vej trods haarde Fjelde,
river mangt og meget med,
higer Ungdom imod Maalet
med en Vilje, stærk som Staalet,
gennem Baal og Brand,
fører Ungdom an,
gaar i Spidsen frem til Kamp for Fremtidsland
:,: og höjest Fanen vajer. :,:

Ingen Skanser er saa stærke,
at de ej kan brydes ned,
stem da Skuldren mod, lad mærke,
Ungdom, Kraft og Spænstighed,
medens Tidens Hjul sig drejer:
Reaktionen bort vi fejer
som en Stormvejrs Flod,
river op med Rod,
hver en Hindring, som for den i Vejen stod,
:,: gaar Ungdom frem mod Sejer. :,:

Ingen kan som Ungdom gløde,
værne trofast om sin Sag,
derfor, Ungdom, lad os møde
under luerøde Flag,
og naar Tusinder af Næver
kækt det røde Banner hæver,
vil ved Stormens Sus
Reaktionens Hus
med et mægtigt Brag da styrte om i Grus,
:,: og Friheds Sol vil skinne :,:

Brand.

Arbejdets Mand.

Mel.: Slesvig, du elskede, omstridte Land.

Arbejdets Mand, du som haardt for dit Brød
Livet igennem maa trælle og slide;
du, som kun kender til Savn og til Nød,
du, som fra Vuggen har lært kun at lide;
Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
slutter i Arbejderhæren Trop!
Frihed, Lighed være dit Maal.

Vel er du fattig, men har dog en Ret:
den til at leve saa vel som de andre;
vel var din Oplysning inderlig slet,
men du ej længer i Mørket skal vandre.
Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
slutter i Arbejderhæren Trop!
Frihed, Lighed løser hvert Baand!

Vel er du ikke som Rigmanden flot,
har intet Guld, som kan købe dig Ære;
vel er dit Sprog (som din Næve) lidt raat.
Samfundets Støtte din Haand dog skal være.
Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
slutter i Arbejderhæren Trop!
Frihed, Lighed være dit Maal.

Arbejdets Mand, ræk din Broder din Haand,
spræng den forrustne, end strammende Lænke,
som man har lagt paa din slumrende Aand;
brug saa din Ret til for Frihed at kæmpe.
Arbejdets Mand, vaagn op, vaagn op,
slutter i Arbejderhæren Trop!
Frihed, Lighed løser hvert Baand!

C. Jacobsen.

Minder

Mel.: Stille vad önsker du mer.

Nu mens jeg sitter her inde
I fængselet selle saa graa.
Ser jeg et billede av hende.
Som trofast i kampen vil staa.

Hendes händer er harde og barket.
Hendes kjole er simpel og grov.
Men et hjerte saa varmt hun har skjenket
Til kampen for frihet paa jord.

Naar kræfter og vilje mig svigted.
Og troen paa seler forsvant.
Nyt haab i mit øre hun visket,
Saa kræfter og vilje jeg fandt.

Ja, fagre og skønde er minder,
Av kvinder som med en vil staa.
Gjenem strid i klasse kamper,
Indtil vi vor frihet skal faa.

Hør her nu kvinder med hjerter ,
Hvis dere lyklig skal bli,
Hjelp da de gutter som strider,
For mensker paa jord at bli fri.

T. Björndal.

Igjenem røken lyset skinder

Mel.: Sang om tusen aar.

Hør her nu du, forskræmte broder,
Vad godt har du, av dette liv?
I nøden gaar du alle tider,
For ingen klær, har barn og viv.

Reis nu dig op, og bræk det kjede,
Du ved som slave holder dig,
Ifra den ret, paa jord at leve,
I et hjem, som glæder dig.

For mange aar, har klasser stridet.
For mange aar, har blodet strømt
Ifra de mænd, som stred for frihed.
Fordi sa mange, var forskræmt.

Men nu er tiden, for os kommet,
Da vi det siste, slag skal slaa.
Til vor altid varig frihed.
Saa kom og sammen, med os gaa.

Ser du mørket, nu forsvinder,
Og vi til seler nu gaar frem.
Igjenem røken lyset shinder.
Og bringer glæde, til vort hjem.

T. Björndal.

Til Enighet

Mel.: Til vaaben nu.

Til enighet, til enighet, alle som arbeider.
Kom til os i denne forening stor.
Naar alle vi forened staar.
For fridom da vi gaar.
En forløsning skal vi slaver ha paa denne jord.

Ser du ei, ja ser du ei, at kapitalisten tager,
Alt vad du i denne verden gjør.
Du trællet har alle dager
Dog ingen ting du har.
Hvorfor ikke nu du dig sammen tar.

Kom nu her, du broder kjær, kom lad os gaa til striden
Lad os gjøre dette for friheden.
Et hjem saa kjært vi bygge vil.
Naar hungers graat blir stil.
Et hjem med glæde og et hjem med barne smil.

T. Björndal.

Frygt ej

Mel.: Holder du av mig.

Om jeg nu kunde, med sangen min naa,
Til de som maa trælle, og ingen ting faa;
Til de som endnu, har öinene lukt,
Om de skulde aapnes, tar mæsteren sin flukt.

O tænk bare over, hvor godt det blir her,
Naar alle nationer forenede er.

Naar slagsmaal og kriger, for rige blir endt.
Og vi ikke mer, paa vor knær ligger bendt.

Derfor tilbage, de holder os nu.
Forenes vi alle, de rundt maa sig snu
Hvis de da vil spise, og kläder ha paa,
De da maa gaa ut, og arbeide sig faa.

Hør her nu alle, som dette forstaar,
Kom lad os gjøre, vad best vi formaar.
Frygt el den skare, som mod os vil staa.
For frihedens hære, de bøie sig maa.

T. Björndal

Et bilede han saa

Mel.: Paa fjeldveien

Det var et bilede, i mit sind.
Og mit hjærte tok det ind.
Om den ret at leve her paa jorden,
Og jeg tænkte paa hvordan,
Jeg skulde faa det frem.
Saa alle her paa jorden kunde se det.

Til en ven, jeg gik hen.
Og mit bilede la frem.
For hjelp der jeg tænkte at finde.
Og han sagde til mig der,
At jeg hørde til den hær,
Som frihed paa jord skulde bringe.

Til I. A. V.* jeg gik,
Og forstaaelse jeg fik:
At de alle hadde set det samme bilede.
Derfor de forened var,
Og tilsammen de nu bar,
En forklaring av dette mit bilede.

Det var klart jeg skrev mig ind,
For det stod jo i mit sind.
At jeg kun her paa jorden var en slave.
Ja fri jeg vilde bli,
Ifra dette tyrani,
Som har holdt mig saa länge tilbage.

*I. A. V. er forkortelsen av "Industrielle Arbeider av Verden" eller "I. W. W."

A. W. Magnusen.

Naar friheds klokken slaar

Mel.: Han vilde ut fra den mörke kroken.

Det røde flaget vi med os bringer
Og glade sanger, vi alle synger.
For det vi alle, for frihed staar.
Og vi skal kjæmpe, til klokken slaar.

Det røde flaget, det er vort banner.
I arbeidsklassen, vi rundt det samler.
Hver mand og kvinde, som med vil bli,
Og fri sig selv, ifra slaveri.

Naar slaget er over, og vi har seiret,
Og naar vi alle har glæden feiret.
Et hjem saa godt, vi da bygge vil,
Med lys og glæde og barne smil.

T. Björndal.

Vil du bli fri!

Mel.: Hadde jeg vinger saa vilde jeg fly.

Hvis du fra trængsel og nød vil bli fri,
Da kom som en mand
Og gjør vad du kan.
Hvis en forandring du ønsker at faa,
Ja da du forene dig maa.

Du ved du har trællet som slaverne før,
I kapitalistik tvang,
I Rommernes land.
Hvis du vil bli fri ifra denne tvang,
Da kom her og gjør vad du kan.

Kom her nu alle kvinder og mænd!
Kast kjederne av.
Snak du som før tav,
Og naar vi forenede er i hvert land,
For frihet vi gaar da med sang.

T. Björndal.

Jordens fængsel

Mel.: Mellem Gran Skov og Li.

I min tanke jeg ser, at i fængsel jeg er,
Og fra barndom har holdt mig i tvang.
Som en arbeidermand, gjennem aarenes gang.
Har jeg trællet for rike i tvang.

Det er mange som er i det fængselet her,
Som i tider har lidet stor nød.
Som slaver i træl, fra morgen til kveld,
Mens de rike i luxus har dvelt.

Som slaver vi gaar, for lite vi faar,
Enskønt det er misundet os.
Ja mangel det er, paa mat og paa klær,
Iblandt alle som arbeider her.

Mine venner hør her, lad os samles især,
Og tilsammen forlange den ret,
Til at leve paa jord, som søster og bror,
Som altid paa ligheden tror.

A. W. Magnusen.

Wobblies er best

Mel.: Jeg er en liten krigsmand.

Hør nu mine venner, hvad tænker dere paa,
Vi altid gaar i slaveri, og ingen ret kan faa.
Hvor længe skal vi vandre, i nød paa denne jord
Og negte at forlange en ret og frihed god.

Det er nu høit paa tide, at vi nu tænker paa,
At for vor frihed kjæmpe og alle sammen staa.
Kom lad os alle slutes til en forening god.
Saa vi kan alle kjæmpe, til vi faar fred og ro.

Nu ha vi jo saa mange, foreninger paa jord.
Og alle lar sig lede utav en fører stor.
Men er vi nok oplyste, kan tænke for os selv.
Lad fleretalet styre, og alle ting blir vel.

Det er kun en forening, som vi kan slutes til.
De kalder sig for Wobblies, de aldrig falde vil.
Sin forening de har bygget, oppaa et grundlag fast,
Og de gaar frem til seier, i enighed og hast.

A. W. Magnusen.

Proletarer

Egen Melodi.

Enhver, som har traadt sine Børnesko
med barkede Næver paa Skaft,
med frlbaarne Tanker og egen Tro,
han ejer en sælsom Kraft;
naar Arbejdet vinker ved Morgengry,
naar Friheden krænkes ved Krudt og Bly,
saa er han paa Gaden
og midt i Baladen
ved Haanden med Raad og til Daad.

Det Barn, som blev svøbt i en pjaltet Klud
og ammet ved Ulykkens Barm,
han haanes og hades og grines ud,
men dog faa en kraftig Arm;
naar Sulten og Kulden ham hærdet har,
saa vokser han op til en Proletar —
at han skulde være
jert Samfund til Ære —
det kan I ej vente af ham.

I kuede tidligt en kraftig Aand,
og I vilde knuse hans Mod;
saa ofte han gav Eder Broderhaand,
forgiftede I hans Blod —
I har forurettet ham for en Stund
og klippet hans Pels som en Puddelhund —
nu haandhæves Retten,
han møder paa Pletten
i straalende Solskins Humør.

Forandret lyder "Signalernes" Klang!
nu kommer de mange og smaa,
og Marschen gaar fremad til Arbejdersang,
det kunde I stole paa! —
Vi har en Høne at plukke i Mente,
der er baade Renter og Renters Rente
til Eder paa Gaden,
naar paa Barrikaden
vort Regnskab vi opgøre skal.

U. P. Overby.

Frihedssang.

Egen Melodi.

Op, I Slaver af alle Nationer,
I, som træller fra Morgen til Kvæld,
ræddes ej for de haarde Patroner,
højt for Frihed vi raaber vort Held.
Thi de Dage skal komme, da Arbejdets Mænd
ej forgæves skal fordre sin Frihed igen.
:,: Paa vort Løsen giv Akt:
"Enighed giver Magt!"
Raabet er: "Proletarer til Kamp!" :,:

Mindes I ej fra Fortidens Dage,
dengang Folket det selv tog sin Ret; —
maa vi nu, li'som Fædrene tage! —
Vid, at Jorden er vor, — hver en Plet!
Thi de Dage o. s. v.

(Frit oversat fra Svensk.)

Socialisternes Marsch.

Egen Melodi.

Snart dages det, Brødre, det lysner i Øst —
til Arbejdet, fremad i Kor!
Man haaner den fattiges eneste Trøst:
vor Ret til at leve paa Jord;
man deler vor Frihed, beskærer vort Brød;
til Arbjedet! Liv eller Død!

Aartusinders Aag paa vor Nakke blev lagt,
vi bar det og tav i vor Nød;
men er vi de mange, saa være det sagt;
vi fordrer det daglige Brød.
Samdrægtige gaar vi i Sorg og i Nød
til Arbejdet! Liv eller Død!

Til trælle i Sind og til Slaver af Guld
den voksende Slægt fostres frem,
og Jorden saa aldrig saa usselt et Kuld
som det, der paa den nu har Hjem;
thi Lykken maa visne ved Tryglen om Brød —
til Arbejdet! Liv eller Død!

Vor Arne er kold og vort Hjem kun et Skjul
for Trængsler og Tvedragt og Savn;
vor Idræt man fængsler i Bur som en Fugl
og kaster Foragt paa vort Navn.
Os levnes kun Hadets den ulmende Glød —
til Arbejdet! Liv eller Død!

Rigmændene fodres ved Arbjeder-Slid,
og Præsterne fører os frem

til Pøle af Svovl paa den yderste Tid —
naar ikke vi ofrer til dem.
Vi bygger en Guldgrav, Tyranner! for Brød —
til Arbejdet! Liv eller Død!

Det knager i Samfundets Fuger og Baand, —
lad falde, hvad ikke kan staa! —
Men ræk mig, o Broder, din barkede Haand,
før i Løgn og af Sult vi forgaa.
En Bygning vi rejser til Skærm i vor Nød:
til Arbejdet! Liv eller Død!

U. P. Overby.

Op til Kamp!

Mel.: Marcellaisen.

Op til Kamp! Op, I Arbejdersønner,
svinger Fanen for Frihed og Ret;
hør den Røst, hvoraf Verden gendrøner,
:,: vi er lige og lige vor Pligt. :,:
Lighedsaanden fra Oldtidens Grave
stiger vældig og kalder til Kamp,
Guldets Magt hensvinder som Damp
og Tyranner i Dødsangsten rave.
Vi svinge vil vort Sværd
og kæmpe for vort Værd,
vi slutter Pagt
mod Vold og Magt,
til de i Grav er lagt.

Længe gik vi taalmodig, skønt lænket
var vor Aand til Despoternes Aag;
længe taalte vi Æren blev krænket,

:,: medens Retten i Støvet blev traadt, :,:
længe belled' vi Ret til at nyde,
hvad vor Daad og vor Virken har skabt,
til at leve vi kun Ret har haft,
mens som Trælle vi sled for de andre.
Vi svinge vil vort Sværd o. s. v.

Se, Tyrannernes Slæng, hvor de bæve,
hvor de lokke med smigrende Ord.
Før vi voved' knapt Haanden at hæve
:,: efter Kummer fra Overflods Bord, :,:
men nu hæve vi stolt vil vor Pande,
vi vil sprænge den Lænke, der trang,
som Slaver os til Jorden tvang,
fast som En vi alle vil stande.
Vi svinge vil vort Sværd o. s. v.

Op da, Mænd! Op, nu Tiden er kommen,
op, nu Døgnets Basuner har lydt:
snart forfærdelig lyde vil Dommen
:,: for det Arbejderblod, der er fyldt; :,:
se, det blodrøde Banner, der vajer,
tolker Tidernes ventede Sag;
snart Rygtet vil fra Dag til Dag
melde Friheds og Lighedens Sejer.
Vi svinge vil vort Sværd o. s. v.

E. W.

Vi skuer.

Mel.: Du gamla du friska.

Vi skuer den yppige, rige Natur,
der bugner af kraftig Vækst og Grøde;
men kunstige Forhold har rejst som en Mur,
der hindred Mængden i at faa sin Føde.

Uvidenhed, Misbrug og skændige Baand
har knet de mange imod Jorden,
og opdynget Skatte paa Enkeltmands Haand,
ja skabt vor Nutids hele Samfundsorden.

Men vi, som kun higer mod Frihed og Ret
samt Lighed og Broderskab for alle,
bør sprænge det Guldkalvens udspændte Net,
hvis ej vi vil som Ofre i det falde.

Fra Danmark til Indien og Afrikas Kyst,
fra Kina til Vestens store Skove,
der stiger et Suk fra hver Arbejders Bryst,
et Suk, der ruller vide over Vove.

Og Sukket fortæller om Hunger og Aag,
om Krige, hvor Broder myrder Broder;
thi vi er dog Brødre, trods Farve og Sprog,
da Jorden er vor fælles Fostermoder.

Og slutted' som Brødre vi inderlig Pagt,
og omslunged' Kloden som en Kæde,
da fik vi med Krigsgalskabsdæmonen Magt
og kunde trygt om Hjemmets Arne frede.

Da skulde den flitige Arbejder faa
sit Udbytte helt og ubeskaaret,
og da skulde Kundskabens Solstraale naa
til selve Folkets Marv hver Dag i Aaret.

Lad os for at naa dette lysende Maal
da fylkes om Enighedens Fane;
naar Troen er fast og naar Viljen er Staal,
kan Skranker ej os standse paa vor Bane.

Ja fremad, hver Arbejdets ærlige Søn,
trods Ranker og trods Tyranners Torden,
vort Valgsprog og Sejrens saa herlige Løn
er Frihed, Lighed, Broderskab paa Jorden.

Saxo W. Wiegell.

Ungdomssang.

Mel.: Stilstand er for unge Hjerter Döden eller:
Egen Melodi.

Junkerspiren kaster stolt med Nakken,
naar han peger paa sit Adelsskjold.
— Vi er Børn af dem, der brugte Hakken,
ligefra den første Fortids-Old.
Adel, Fyrster steg paa vore Rygge,
og vi bar dem over Ørkners Sand;
fredelig de sad i Palmers Skygge,
naar vi andre savned Brød og Vand.

Adelsskjoldet er et tvivlsomt Mærke,
hvisker om, hvor højt en Mand kan naa,
naar hans Rovinstinkter blot er stærke,
og han selv tilpas er snu og raa.

Hakken, ak, gør ingen Mand til Greve,
skænker knap en Hytte trang og lav,
gi'r os Feber-Kost ime'ns vi leve,
og naar vi er død en Fattiggrav.

Bi blev født hvor Lyset langsomt piner
sig igennem Baggaardssmøgers Graa,
der, hvor kolde stønnende Maskiner
hugge Tidens Stræng i Stumper smaa.
Intet Haab og ingen Himmelstige
stræbte op til Lysets klare Blaa.
— Hvem har givet Solen til de Rige
for at svøbe Mørket om de Smaa.

Thi som Planten, naar den Lyset savner,
bøjes langsomt, skælver ned og dør,
saadan blev vort Liv som golde Avner,
Evnen selv svandt bort som Sne, der tør.
Dampmaskinens strubehede Aande
pustes mod vor Kind i dybe Støn;
ingen agter paa vor blege Vaande,
alle har kun Tanke for vor Løn.

Disse lange, lysforladte Gader
overskygged' vore Barndoms-Aar;
disse kolde Huses Rude-Rader
blinked aldrig med et Strejf af Vaar.
Men vor Arm blev stærk, vor Haand blev hærdet
ved at gribe om Maskinens Staal;
og vort Øie spejder uforfærdet
mod et stort og gyldent Fremtidsmaal.

Ja, som Samson i sin unge Styrke
bar Filisterporten bjærghøjt op,
stiger vi en Dag fra Gydens Mørke
over Grav og Grøft til Lysets Top.
Med det gamle Samfunds Port paa Ryggen
lejre vi os i en Verden ny,
og mens Taagen letter, smiler Lykken
fra det nye Samfunds Morgengry.

Jeppe Aakjær.

Højt vi hæver.

Mel.: Stilstand for unge Hjerter Döden.

Højt vi hæver Rebellionens Fane,
Ungdom, saml dig vaagen under den,
vi et Slag skal slaa mod gammel Vane
med vor friske Talekunst og Pen.
Der er mange Krav, som skal indfries,
der er Lænker, som skal løses op,
her maa ikke taales eller ties,
derfor leve Rebellionens Trop.

Mod alt raaddent, som ej Pust kan taale,
retter vi vor friske Tankevind,
og vi sender Frihedslynets Straale
ned i hvert et sløvt og fattigt Sind.
Fylder det med Oprørstrang og Brede,
farver Tanken, som er bleg og træt,
lærer, at vi ej skal ydmygt bede,
men at vi skal kræve stolt vor Ret.

Pligten kalder, op til Kamp, I Unge,
saml Jer under Fanens røde Dug,
alle I, hvis Kaar er smaa og tunge,
thi for hver en Kraft har haardt vi Brug.
Frem mod Skranker, som vil Frihed hæmme,
Sejr for alt, som op mod Lyset bær.
Det skal kendes, at man ej kan tæmme
Ungdomsrebellionens stolte Hær.

Hans Laursen.

Hør Sangen.

Hør Sangen, hvor mægtig den toner —
fra Alpernes Fod højt mod Nord.
Der gives ej Land eller Zoner,
hvor ej det bevingede Ord
om Ret for "de Ringe" mon tale,
paa Bjærg og i frodige Dale.
Ved Danmarks skønne skovbekranste Kyst
lød Socialismens alvorsfulde Røst,
:,: dens alvorsfulde Røst. :,:

Aarhundreders dybeste Mørke
indhylled' vor Arbejderstand;
ukendt med vor Kraft og vor Styrke
vi trælled paa Afgrundens Rand.
Da lysned saa dejlig en Stjærne,
med Trøst og med Haab i det Fjærne;
thi Socialismen kækt os viste Vej
til Ret og Velfærd; den os svigtet ej,
:,: nej, den os svigted ej.

Vort Øje, som var fordunklet
af Mismod, af Sorg og af Nød,
nu stolt med Begejstring det funkled,
Tyrannernes Lænker vi brød.
Op, Brødre af alle Nationer —
til Kamp mod besudlede Troner!
vi styre frem mod Friheds sikre Havn,
vort Løsen det er Socialismens Navn,
:,: er Socialismens Navn. :,:

Nu bort med al Tvedragt og Avind
blandt Arbejdets fribaarne Mænd.
For Ret og for Sandhed vort Glavind
samdragtig vi drage fra Lænd.
Den blodrøde Fane vi følger,
og dristig vort Maal vi ej dølger.
Ej mer vi taale vil Foragt og Nød,
med Socialismen Sejr eller Død —
:,: ja Sejr eller Død! :,:

Fr. A. Hertz.

Den tyske Socialistmarsch.

:,: Op, socialister, ind i rækken!
vor fane vajer, trommen gaar.
Det gælder at befri arbejdet,
at gi det frihets lyse kaar. :,:
Lad jordens lykke, solens pragt,
la daandens lys og kundskabs magt
faa spredes vidt til alle sider.
Det er det maal, hvorfor vi strider.
:,: En hellig krig med seiersmagt!
Og folket selv som fanevakt. :,:

:,: I millioner, som arbeider
i skakt, paa sjø, i by, paa land,
som træller haardt for ussel lønning
i trofast virke, mand ved mand, :,:
end gaar I der med sorgfuldt sind.
Hør raabet! Kom i rækken ind!
At hjælpe Eder, I som lider
det er det maal, hvorfor vi strider.
:,: En hellig krig med seiersmagt!
Og folket selv som fanevakt' :,:

:,: Ei som barbarer frem vi drager
med flint og spyd i krigerfærd.
Nei, frihets skarer gaar i kampen
med rettens banner aandens sværd. :,:
At fred og velstand raade faar,
og haap og glæde røtter slaar
i hvilens og arbeidets tider,
det er det maal, hvorfor vi strider.
:,: En hellig krig med seiersmagt!
Og folket selv som fanevakt' :,:

(Efter Norsk.)

Streikbryteren

O Judas, forræder og bortsolgte sjæl,
Se vel paa de glinende penge.
Der er sved, der er blod fra den fattige træl.
Du som Kain har slaat din broder ihjel.
At vaske dig ren kan du trænge.
De bliver til blod disse penge.

Av sved og av taarer der rinder en flod,
Igjennem de fattige steder.
Fordi lykken i kampen dem altid forlod,
Og knækkede kampaandens steileste mod,
Naar Judas kom frem som forræder,
Da brast baade samhold og hæder.

Kan hænde du tror at din gjerning er pen,
Og galt at mot dig være gnaven.
Nei, betænk at du aldrig faar vasket dig ren,
Bed du om naade, bed til en sten.
Helt til du hviler i graven,
Med "Judas forræder" paa platen.

J. Grimsrud.

De er gal efter mig

Mel.: Pigerne i eBrgens by.

Jeg synge vil en liten sang, for alle og enhvær,
Saa alle sammen kan forstaa, hvor gale mensker er.
Efter mig paa jord, baade liten og stor,
Enskønt jeg paa loffen gaar.

Naar jeg hoper av et tog, som langt har tat mig væk,
Da kommer der en stor tyk mand, som er forfærdelig
fræk.
Og han siger, hør du, med mig følger du nu
Til vor domer, som er meget snu.

Domeren han paa mig ser, og for sig selv han ler.
Nitti dager stenhuggning, jeg kan ei giv dig mer.
Men vad kan jeg si, jeg maa staa der dom og bli,
Og tage alt, vad han vil mig giv.

Om kvelden naar jeg ene er, i sellen mörk og graa,
Da kommer der en velklæt præst og ber mig høre paa
Alt det godt vi faar, naar til himlen op vi gaar,
Og forlader den syndige jord.

Med hodet fuldt av gode ting, jeg lægger mig da ned,
Og tænker at jeg tryg nu er, og haver evig fred.
Men det faar jeg ei, for her er væggelusa lei,
For de er aldeles gal efter mig.

Taaren til mit øie gaar, hvær gang jeg tænker paa,
At den sorg som her vil bli ,naar jeg fra jord maa gaa
Og jeg spørger dem, en shyffel number fem,
Saa jeg kan shyffel kul for SATAN frem.

T. Björndal.

Han vaagnet

Mel.: Naar fjorderne blaaner.

Gjennem fængselet gitter, vi sitter og titter,
Paa fanger som træller, og ingen ting faar.
Rundt dem gaar vakten, som roper og skriker,
Og bærer en svepe med bly kuler paa.
For shynder de sig ei,
Saa slaar han ivel,
Saa kroppen den blir blaa,
Blodig og raa.

De fanger jeg kjender, de er mine venner,
De er der kun fordet paa frihed de tror.
Ja de har kjeder, om føtter og hænder,
Med en kule de drager, hvorænd de end gaar.

Jeg siger jo nei,
Frihed findes det ei.
Nei det er ingen sted
Som har frihed og fred.

Vad kan jeg gjøre til hjælp at fremføre,
Den frihed som tilhører kvinder og mænd.
Som alt produserer, dog fatig de lever,
Under mæsterens love, som i nød holder dem.
Jeg siger jo dig,
Kom bare med mig.
Til de Wobblies vi gaar.
Og en bog der du faar.

T. Björndal.

Lad enigheden gro

Mel.: Vi vandrer med freidig mod.

Vor forening den blir stor,
For hvær en dag og nat som gaar.
Hvis du vil komme med os,
Kom bare op og se os.
"Du er velkommen til vor flok,
Kom bare ind og skriv dig op."

O, hvor herlig blir vel det.
Naar arbeiderfolket faar sin fred.
Forenes vi nu alle,
Man slaveriet falde.
"Lad enigheden i os gro,
Lad os i en forening staa."

T. Björndal.

Har du mod...

Mel.: Tag alting til gud i bön.
Har du mod at bli forened,
Vad det end skal koste dig?
Har du mod naar rike haaner,
Og til motstand reiser sig?
Har du mod at blive enig,
Tage skritte rigtig ut?
Tør du endnu ei begynde
O, hvor gaar det da til slut.

Ved din kraft du kan os hjælpe,
Og for fridom sammen staa.
Hvis du bare vilde vælge
At i en forening staa.
O, betænk dog vad det gjælder,
Nu er tiden os saa nær.
Foren dig nu og gaa til striden,
Ved seiren blir din frihed her.

T. Björndal.

I. W. W.s principerklæring.

Arbeiderklassen og arbeidsgiverklassen har ingenting fælles. Det kan ikke bli fred, saa længe millioner av det arbeidende folk lever i nød og forsakelser og de faa som utgjør overklassen, har alle dette livs goder.

Mellem disse to klasser maa en strid paagaa helt til alle verdens arbeidere organiserer sig som en klasse, tar jorden og produktionsmaskineriet i besiddelse og avskaffer lønssystemet.

Vi finder at centraliseringen av ledelsen over industrierne paa færre og færre hænder gjør det umulig for fagforbundene at motstaa arbeidskjøperklassens uavbrudt voksende magt. Fagforbundene avstedkommer en tilstand, som gjør at den ene arbeidergruppe kommer i konflikt med en anden inden samme industri, hvorigjennem de slaar ned hverandre under lønskampe. Ved siden av dette hjælper fagforbundene arbeidsgiverklassen at vildlede arbeiderne til den tro, at arbeiderklassen har fælles interesser med arbeidsgiverne.

Disse forhold kan forandres og arbeiderklassens interesser opretholdes kun gjennem en organisation med den form at alle dens medlemmer inden en industri, eller alle industrier, om det er nødvendig, kan nedlægge arbeidet naarsombelst en streik eller lockout paagaar i nogen del derav, for derigjennem at gjøre en uret mot en til uret mot alle.

Istedenfor det konservative valgsprog: "En god dagløn for et godt dagsarbeide," maa vi paa vor fane skrive det revolutionære motto: "Ned med lønssystemet!"

Det er arbeiderklassens historiske opgave at avskaffe kapitalismen. Produktionsarmeen maa organiseres, ikke alene for de daglige strider mot kapitalismen, uten ogsaa for at overta produktionen, naar kapitalismen blir avskaffet. Gjennem at organisere os industrielt opbygger vi det nye samfund inden rammen av det gamle.

Uppgift av
Skandinaviska Propaganda Gruppen i
Seattle, Washington.

Skandinaviska Propaganda Gruppen inbjuder till medlemskap alla lönearbetare, som förstå något av de skandinaviska språken och äro villiga att deltaga i det arbete vi förelagt oss.

Vår uppgift är att medelst möten, litteratur och tidning eller tidningar samt alla övriga lämpliga medel sprida kunskap bland isynnerhet de nyanlända skandinaviska arbetarna, om de verkliga förhållandena på den amerikanska arbetsmarknaden och inom den amerikanska industrien.

Arbetare av hela världen, förenen eder, fordra er rätt. Ingenting ni ha att förlora, endast edra bojor. En värld att vinna.

SKANDINAVISKA PROPAGANDA GRUPPEN
Box 1873
Seattle, Washington.